

Trodde jag publicerat denna här redan. Man kan tydligen inte vara säker på någonting.

Credo

Jag (vad nu "jag" innebär och i den mån någon sådan entitet kan sägas finnas, fast det är kanske en diskussion det är lämpligast att lämna utanför i det här sammanhanget) tror (d.v.s., för att vara konsekvent i min skeptiska hållning (och konsekventa måste vi ju vara, eller hur?), tror att jag tror att jag tror att jag tror o.s.v. ad infinitum, d.v.s. jag gör lika lite (eller ja, egentligen ännu mindre för att vara ärlig och exakt) anspråk på att vara säker på vad jag själv egentligen tror som på t.ex. att $1+1=2$, att jag existerar, att ingenting kan vara både A och icke-A eller vilken som helst liknande "självklar" och "naturlig" sanning som helst (Jag ber om ursäkt om mitt språkbruk där innebar en aning (eller kanske betydligt mer än en aning) av falsk blygsamhet: Naturligtvis (naturligtvis är egentligen ett farligt ord, men det är ändå praktiskt som markör av att man upplever något som självklart och o(/svår-)emotsägligt; även om man principiellt hävdar åsikten att ingenting egentligen är självklart, är det inte ärligare att genom sitt språk erkänna att det, oavsett denna teoretiska princip, finns saker (och vilka saker) man upplever som just självklara? (retoriska frågor måste nog också betraktas som "farliga"(men hur förbannat farliga kan de vara egentligen: Atombomber är farliga; hajar är (i vissa situationer) farliga. Eller är det ett argument lika dumt som amerikanska vapenlobbys glada "Guns don't kill people. People kill people!" (och för den delen, hur dumt är det egentligen? Jag kan inte säga att jag är säker. Jag är ju trots allt inte säker på nåt (tror jag)!))Naturligtvis!) är det snarare så att jag gör anspråk på att tvivla på dessa påståenden, vilket säkert kan ifrågasättas om jag alltid gör. Men jag bemödar mig (nog) om att göra det, utifrån, ja i stort sett utifrån den "tro på tvivlet" (vilken i många avseenden får betecknas som en närmast religiös (jag använder här ordet på ett sätt som många, om inte i princip alla, i mer konventionell mening religiösa kan antas ha invändningar emot, och som nog kan uppfattas som nedsättande, och jag vill då framhålla att jag inte menar att uppröra och att jag har en stark respekt för religiösa människor (även om jag har vissa invändningar mot olika saker som jag (kanske fördomsfullt) uppfattar som typiska för "en religiös livssyn" (naturligtvis finns det många sådana...), annars skulle jag väl vara religiös själv (det är jag väl också, i någon mening, med mina spridda böner till "Gud, om du finns...(och är en gud jag moraliskt kan acceptera, eller åtminstone inte tänker medvetet misstolka min bön eller använda den för att öka din makt eller...)", mina stundtals uppdykande uppenbarelseskänslor (som kan vara åtminstone av panteistisk, animistisk och "konventionellt" monoteistisk art) som jag aldrig har ansett att jag enkelt kan avfärda...ja, vissa vill säkert hävda att min tro på tillvarons meningsfullhet och på absoluta värden, existensen av gott och ont (lycka och olycka i relativt vid mening), och min därav följande benägenhet att i stor utsträckning tänka (Handla? Jag vet inte... Jag är vegetarian...(fast jag är förstås inte ens säker på att det är Rätt.)) i (hedonistiskt utilitaristiska) moraliska termer, som religiös.), men att jag här valde att använda ordet "religiös" (vilket mycket väl kan ha varit ett dumt val; att jag känner att jag måste förklara mig på det här sättet får väl ses som ett tecken på det) i en av de mer cyniska betydelser det kan anta i den ateistiska världsbild som väl (?) får sägas utgöra min huvudsakliga arbetshypotes om universum (även om jag betecknar mig agnostiker och det med viss emfas, vilket i sammanhanget kanske inte är ägnat att förvåna), helt enkelt eftersom det (i denna betydelse) var det ord som tycktes mig bäst sammanfatta det jag ville framföra (eller nåt, jag börjar bli trött när jag skriver detta, jag hoppas att ni ursäktar vissa oklarheter)) tro, d.v.s. jag tror så att säga på det stora lysande frågetecknet i skyn, utan att mer än delvis logiskt kunna motivera varför (eller i.a.f. utan att vara särskilt

övertygad om att det är de logiska motiveringarna som är de verkligt avgörande (Det finns alltså vissa mer eller mindre förnuftsmässiga motiveringar. Det handlar mycket om acceptansen av det faktum (?) att den mänskliga logiken aldrig kan bevisa sig själv och att vi därför aldrig kan veta att något är sant bara därför att det inte verkar finnas något logiskt möjligt alternativ, eftersom sanningen kanske inte behöver bry sig om vad vi uppfattar som logiskt möjligt, på samma sätt som känslor, instinkter och mystiska upplevelser, även om vi uppfattar dem som absolut sanna och bortom all lögn och allt tvivel, ändå, åtminstone så här utifrån, måste betraktas som... ja, i princip något som kan vara ett resultat av att man åt för mycket bönor igår... eller nåt, alltså att vi i grunden svävar i en total ovisshet, en totalskeptiscism som vad jag förstår de flesta filosofer betraktar som relativt självklart logisk men samtidigt ofruktbar och i sin självklarhet relativt ointressant, men som jag ser som viktigt som väg till dels en mer "vanlig", sund (?) skeptiscism och medvetenhet om att även man själv faktiskt kan ha fel, vilket jag har fått för mig är säkraste sättet att ta sig närmare och närmare sanningen(-arna), dels till den (åtminstone för mej) (oftast) positiva upplevelsen av att allt faktiskt är möjligt (Det är förstås bara möjligt i den meningen att vi inte kan veta säkert att det är omöjligt(?), men på något sätt så räcker det (ibland, kanske) för att göra världen lite ("?)magisk(?) (Eskapist javisst!))), och kanske utan att vara så säker på att de borde vara det), förmodligen till stora delar för att tvivlet blivit en så grundläggande del av min identitet, någonting som så genomtränger hela min existens, (och vad som gjort det till det behövs det väl en hel psykologisk utredning för att ta reda på (om man nu väljer att tro på sådana), även om jag förstås har mina idéer) att jag har måst upphöja det till religion och något absolut gott för att inte, så att säga, kollapsa av tanken att jag bär på ett så tungt och knepigt bagage som kanske bara är till skada för mig och andra (men eftersom jag även inkluderar postulatet att jag även måste tvivla på tvivlet, så kommer jag inte undan...ingenting finns att lita på (när jag är på det humöret alltså - det finns trevligare))) jag här så omständligt deklarerar (om det nu är det jag gör, deklarerar alltså, d.v.s. om "Jag tror på tvivlet" verkligen blir denna dikts budskap, eller en del av det, till någon av dess (eventuella) läsare (men det är nog i.o.f.s. en onödig reservation (kanske), för även jag själv (författaren?) får väl betraktas som en läsare och jag tror att jag upplever det som en del av budskapet, kanske ändå den viktigaste.)).))(nog) på (Kan man tvivla på "på"? Jag gör det nog ändå nu.) tvivlet (alltså inte alla sorters tvivel... ett gott tvivel?, men i en mening tror jag förstås mycket starkt på tvivlet, alltså det gör jag ju i.a.f. (eller försä jag mig nu?) men, nå i en mening tror jag kanske på vissa tvivel jag inte tror på i den meningen att jag tror att de är bra, det vill säga jag tror att de finns.)?)

Suck.

Men.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Martin Hellberg Olsson med Poeter.se id #28953 innehar upphovsrätten